

بچه‌لپ

قصه‌های باپدرو مادر ۵

چگونه سری در و مادر خود
را گول بمالیم؟

قصه‌های باپدر و مادر ۵

چگونه سرِ پدر و مادر خود را گول بمالیم؟

پیت جانسون

تصویرگر: نیکالاس کتلو

مترجم: هدا توکلی

مامان با صدای آرام و لرزانی گفت: «ما خبر داریم که سرِ کلاس آقای دانکن خوابت برده. خودِ آقای دانکن بعد از ظهرِ جمعه به من و بابات زنگ زده.»

از کوره دررفتم و گفتم: «اما دانکی که با پدر و مادرها جلسه داشته. پس نمی‌تونسته به شما زنگ بزن. دارین کلاه سرم می‌ذارین.»
آقای دانکن خیلی نگرانته. مخصوصاً وقتی بهش گفتی چون درگیر ضبط ویدئوت بودی، نتونستی شب بخوابی.

– جواب دادم: «مزخرفه.»
این دقیقاً چیزیه که به آقای دانکن گفتی. مگه نه؟ راستش رو بگو لویی.
احساس کردم تا پشت گوش‌هام سرخ شدم.

– پس می‌فهمی کاری که قراره انجام بدیم به خاطر این نیست که تو
کارِ اشتباهی کردی.
لرزه به جانم افتاد.

فصل ۱

یک چرت کوچولو

سه شنبه، ۲۵ فوریه

۴:۳۰ بعدازظهر

می خواهم یک اعتراف درست و حسابی بکنم.

من، لویی، معروف به لویی خندهساز، حدودهای ساعت ۳:۴۵

بعدازظهر امروز گفتم: «آقا، من خیلی خیلی متأسفم و می خوام شخصاً داوطلب بشم و اسه یه تنبیه اساسی. همینجا، همین الان.»

از خودم خجالت کشیده بودم؟ بله! آن هم اساسی! اما چاره‌ای هم نداشتم. می دانی؟ توی وضع بدی گیر افتاده بودم. نه، واقعاً...

فقط گوش بده بهم.

تقدیم به والری کریستی
(کتابدار تأثیرگذار) به خاطر
حیات‌های ارزشمندش

زنگ آخر بود. فیزیک داشتیم. کسالت محض! با آقای دانکن (معروف به دانکی): کسالت محض ضربرد رو.

خب، همان طور چشم‌هایم داشت گرم‌تر و گرم‌تر می‌شد. راستش فقط می‌خواستم یک لحظه استراحتی به چشم‌هایم بدهم. از بخت بد کله‌ام افتاد روی سینه‌ام...

چُرت اساسی توصیف دقیقی است برای اتفاقی که بعدش افتاد. اگر دانکی من را به حال خودم گذاشته بود، قبراق و سرحال بیدار شده بودم و آماده‌ی یادگیری بیشتر بودم. ولی عوضش بیخ گوشم پچ‌پچ کرد: «نمی‌تونی سر کلاس من بخوابی!»

– اگه این قدر بلند بلند حرف نمی‌زدی، می‌تونیستم. این جوابی بود که دوست داشتم بهش بدهم؛ اما می‌دانستم باید توی آن لحظه زیر کی به خرج بدهم. برایش توضیح دادم که من فقط یک چُرت خیلی کوچولو زده‌ام و این قضیه این روزها خیلی مدد است.

به جای گوش دادن به حرفهای من، دستم انداخت و گفت: «خیلی خوشحالم که تصمیم گرفتی دوباره به کلاس ملحق بشی.

مشارکت تو توی درس خیلی مهم و حیاتیه.» کل کلاس ترکید از خنده (من سر کلاسش تا حالا یک کلمه هم حرف نزده‌ام). ادامه داد: «کلاس که تموم شد، درباره‌ی برنامه‌ی تنظیم خوابت با هم حرف می‌زنیم.»

وقتی همه‌ی بچه‌ها رفتند، بالبختنی شجاعانه رفتم پیش دانکی. از پشت میز بلند شد. خیلی قدبلند و لاگر است؛ با صورتی کشیده و مچاله و ریشی جوگندمی و کپک‌زده. چشم‌هایش ریزترین چشم‌هایی است که توی عمرت دیده‌ای. انگار دو تا کشمکش ریز زل زده‌اند به تو.

یک چیز دیگر را هم باید بدانی. از آنجایی که احتیاج داشتم دانکی لطف بزرگی در حقم بکند، مجبور بودم یک جورهایی پاچه‌خاری‌اش را بکنم. شاید با خودت بگویی: «عجب نقشه‌ی نالمید‌کننده‌ای!» راست هم می‌گویی. اما من باید غیرممکن را ممکن می‌کردم.

این شد که وقتی گفت باید بیشتر توی مدرسه بمانم و مسئله حل کنم، هیجان‌زده گفتم: «خیلی ممنون آقای دانکن. واقعاً حق

چیست. هنوز از دستم عصبانی بود که سر کلاسش چرت زده بودم، نه؟ حالش را می‌فهمم. وقتی یک نفر سر کلاست چرت بزنند، بیشتر از هر چیزی احساس می‌کنی نمی‌توانی دانش‌آموزهایت را جذب کنی.

بنابراین، گفتم: «آقای دانکن، می‌خوام خیالتون رو راحت کنم که درستون اون قدرها هم کسل کننده نبود. منظورم اینه که اصلاً کسل کننده نبود.» و با دستپاچگی دنبال حرفم را گرفتم: «راستش، خیلی هم جالب بود؛ به خصوص...» زور زدم یک جایی از درس را یادم بیاید؛ اما دریغ از یک کلمه. جوییده‌جوییده گفتم: «خب، اون قدر چیزهای مهم تو درس بود که نمی‌تونم یکیش رو انتخاب کنم.» بعدش لبخند پیروزمندانه‌ای زدم.

دریغ از ذره‌ای حرکت! ماتم زده! آره! آن جوری که دانکی وارسی‌ام می‌کرد، بهترین کلمه برای توصیفش همین کلمه است. یک جورهایی باید توی پوسته‌ی خشک آن معلم با آن کتوشلوار خاکستری رنگ و رورفته‌اش نفوذ می‌کردم. همان کتوشلوار رنگ و رورفته‌ای که او را شبیه شبحی خبیث می‌کرد که توی مدرسه این‌ور و آن‌ور می‌رود.

است.» بعدش چیزهایی گفتم که قبل‌از درباره‌شان باهات حرف زده‌ام و نمی‌توانم دوباره تکرارشان کنم.

حدس بزن دانکی بعد از پیشنهاد واقعاً هیجان‌انگیز من چی گفت. هیچی. فقط زل زد به دست‌های زمختش که روی میز به هم حلقه کرده بود.

از آن موقع نشسته‌ام اینجا و پشت‌سرهم کاغذ سیاه می‌کنم. یکبار هم دست از کار نکشیده‌ام؛ خب، فقط وقتی تکان کوچکی به خودش داد.

صبر کن. دارد برمی‌گردد.

بعداً بقیه‌اش را برایت تعریف می‌کنم.

۴: بعد از ظهر

با افتخار خطخطی‌هایم را دادم به دانکی و گفتم: «پنج صفحه و نصفی تقدیم شما. اصلاً سخت نبود. فقط لذت بردم از اینکه اینجا بودم، کنار شما.» حتی نیم‌نگاهی هم نینداخت به چیزهایی که نوشته بودم. بله. کارش کمی بی‌ادبی بود؛ اما من می‌دانستم قضیه

عجیب‌ه که آدمیزاد کتاب‌هاش رو نمی‌خوره!

هوپا، ناشر کتاب‌های خوردنی

نشر هوپا همگام با ناشران بین‌المللی، از کاغذهای مرغوب با زمینه‌ی کرم استفاده می‌کند؛ زیرا؛
■ این کاغذها نور را کمتر منعکس می‌کند و درنتیجه، جشم هنگام مطالعه کمتر خسته می‌شود؛
■ این کاغذها سبک‌تر از کاغذهای دیگر است و جایه‌جایی کتاب‌های تهیه شده با آن، آسان‌تر است؛
■ و مهم‌تر از همه اینکه برای تولید این کاغذها درخت کمتری قطع می‌شود.

به امید دنیایی سبز‌تر و سالم‌تر